

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **T. V.**, bytem L. 150, zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 797/3, Olomouc, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství Olomouckého kraje**, se sídlem Kosmonautů 10, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2006, blok č. G 2024759-61, série DG/2005, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2006, č. G 2024759-61, série DG/2005, **se ruší a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Dagmar Beníkové náhradu nákladů řízení ve výši 13.520 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil 2. 10. 2006 v 9:55 hodin u obce Bohuňovice na silnici

č. R 46 tím, že nebyl připoután za jízdy bezpečnostním pásem. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 300 Kč.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí rozhodnutím vůbec není a že v okamžiku zastavení připoután bezpečnostním pásem byl. Policisté žalobci tvrdili, že se připoutával během jízdy, s obviněním žalobce však nesouhlasil, policisté mu tvrdili, že postoupením věci do správního řízení nic nezíská, leda vyšší pokutu. Pak policisté žalobce propustili, žalobce pokutu neplatil, složenku nedostal a pokud si vzpomíná, policisté po něm nechtěli nic podepsat. Proto nebyly splněny podmínky blokového řízení, přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, žalobce nebyl ochoten pokutu zaplatit. Pokud byl vypsán pokutový blok, nebylo to se souhlasem žalobce, o vypsání bloku žalobce nebyl informován a nemohl jej napadnout dříve. Až na základě výpisu z registru řidičů žalobce zjistil, že byl proveden záznam a proto požádal o kopii záznamu o přestupku. Žalobce požádal žalovanou o zjednání nápravy, nedostal žádnou odpověď a proto podal žalobu. Podle žalobce z důvodu odepření souhlasu s blokovým řízením neměla policie pravomoc napadené rozhodnutí vydat a proto jej považuje za nicotné. Proto navrhl jeho zrušení.

[3] Ve vyjádření žalovaná uvedla, že žalobce se uvedeného přestupku dopustil, přestupek byl na místě spolehlivě zjištěn, projednán v blokovém řízení a žalobci byla uložena bloková pokuta, kterou žalobce na místě zaplatil a byly mu o tom vydány bloky. Všechny podmínky blokového řízení byly splněny a pokuta byla uložena v zákonem stanoveném rozmezí. K tvrzení žalobce, že požádal žalovanou o zjednání nápravy, žalovaná uvedla, že vyzvala žalobce k předložení dokladů o tomto tvrzení a žalobce sdělil, že komunikoval pouze s Magistrátem města Olomouce. K věci dále žalovaná uvedla, že totožnost žalobce byla zjištěna lustrací jeho osoby, žalobce s projednáním přestupku na místě souhlasil a z jeho chování bylo zřejmé, že svou vinu uznal. Žalovaná odkázala na zaslané podkladové materiály (včetně oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 5. 10. 2006) a navrhla zamítnutí žaloby.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 2. 10. 2006.

[5] Ke včasnosti žaloby soud poukazuje na shodná tvrzení účastníků řízení a doklad žalované vyžádaný soudem o tom, že žalobci byla kopie napadeného rozhodnutí doručena 7. 1. 2011 (při osobním převzetí zmocněncem Bc. P. M.). Soud připustil přezkum napadeného rozhodnutí z důvodu práva na spravedlivý proces a přístupu k soudu a spravedlnosti a současně proto, že v souzené věci otázka, kdy se žalobce dozvěděl o napadeném rozhodnutí byla samotným jádrem jeho přezkumu, dokazování a celé věci (shodně jako ve věci souzené zdejší soudem pod sp.zn. 76A 12/2011, rozhodnuté usnesením o odmítnutí pro opožděnost dne 26. 9. 2012, dostupném na www.nssoud.cz v části Rozhodovací činnost a Judikatura správních soudů – ke dni sepsání rozsudku nezveřejněno - anebo na dotaz podle zákona č. 106/1999 Sb.; v poukazované věci bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dozvěděl o rozhodnutí vydaném v blokovém řízení v den jeho vydání). Z provedeného dokazování výzvami k součinnosti správním orgánům a včas došlými odpověďmi soud zjistil, že žalobce se o obsahu napadeného rozhodnutí kvalifikovaně

nedozvěděl dříve než 7. 1. 2011 (v případě, že by se v průběhu soudního řízení správním potvrdila jako pravdivá verze žalobce anebo se neprokázala verze žalované).

[6] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil z napadeného rozhodnutí, že je zde vypsáno jméno a příjmení žalobce, jeho datum narození, s koncovkou rodného čísla za lomítkem, jeho bydliště, poukaz na porušení „§ 22/1/ zákona č. 200/1990 Sb., a § 6/1a zákona č. 361/2000 Sb.“ Blok je z data 2. 10. 2006, uložená pokuta činila 300 Kč. V části „doba, místo a druh přestupku“ je uveden nečitelný znak, dále „55, sil. R/46, u Bohuňovic okr. Olomouc, nepřipoután za jízdy bezpeč. pásem“. Na bloku je otisk razítka se jménem a číslem policisty a jeho podpis. Vedle čísla bloku je uvedeno „OS 1Z75747“. Nic dalšího na lícové straně bloku uvedeno není. Na rubové straně je uvedeno číslo občanského průkazu X a na blocích č. G 2024760 a G 2024761 je uvedeno jméno, příjmení, datum narození žalobce a koncovka rodného čísla za lomítkem, zbylá část je proškrtnuta. Lícová strana bloku č. G2024759 se shoduje s kopií zaslanou žalobcem.

[7] Sdělení žalované, dopravního inspektorátu, územního odboru Olomouc, ze dne 11. 4. 2011, se shoduje s obsahem vyjádření žalované.

[8] Z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 5. 10. 2006 soud zjistil, že žalobce se dopustil s osobním automobilem RZ X shora uvedeného přestupku, všechny údaje jsou uvedeny tak, jak bylo uvedeno výše.

[9] Ze sdělení žalované, dopravního inspektorátu, územního odboru Olomouc, ze dne 12. 6. 2011, soud zjistil, že žalobce byl ztotožněn na základě předloženého občanského průkazu č. X.

[10] Soud vyzval žalovanou ke sdělení jmen svědků zjištění přestupku, zda na některé části bloku je podpis žalobce a jaké návrhy žalovaná navrhuje k prokázání toho, že přestupek spáchal žalobce, dále aby žalovaná sdělila podrobně, jakým způsobem probíhalo v říjnu 2006 předání vybrané pokuty dalším zaměstnancům žalované (včetně zúčtovacích dokladů na pokladně nebo na účet apod.) a jak lze ještě případně ověřit, že pokuta byla uhrazena žalobcem.

[11] K tomu žalovaná i po opakované výzvě soudu sdělila, že napadené rozhodnutí (pokutový blok) bylo již skartováno a že požadované nemohou sdělit. Z vyjádření žalované ze dne 16. 10. 2012 soud zjistil, že nelze zjistit, kdo byl přítomen mimo prap. Z. B. zjištění přestupku, protože záznamy o službách příslušníků dopravního inspektorátu Policie ČR z roku 2006 byly již skartovány a v elektronické podobě nebyly vedeny.

[12] Soud ověřil u Magistrátu města Olomouce, že žalobce měl k datu 2. 6. 2010 občanský průkaz č. X a že k tomuto občanskému průkazu nejsou v jeho evidenci hlášeny žádné ztráty či odcizení.

[13] Soud ověřil u města Holešov, že provozovatelem motorového vozidla RZ X byl ke dni 2. 10. 2006 M. T. z L., o odcizení vozidla nebylo registračnímu místu nic známo.

[14] U jednání soudu dne 30. 10. 2012 žalobce uvedl, že neexistující rozhodnutí nemůže vyvolávat žádné účinky a že absentující podpis na napadeném rozhodnutí je nespornou skutečností.

[15] Žalovaná navrhla ke zvážení výpis z evidence řidičů jako důkaz k tomu, že od roku 2006 je šest z osmi případů u žalobce nepoužití bezpečnostních pásů, z čehož vyplývá, že jde o jednání nikoli nahodilé, ale opakované.

[16] Svědek Z. B. při výslechu u soudu k věci uvedl, že si k ní nic nepamatuje. Pracuje u dopravní policie od roku 1994 a denně mu projdou rukama stovky občanských a řidičských průkazů a přestupců a na věc si nepamatuje. Obecně svědek uvedl, že pokud přestupce souhlasil v roce 2006 s blokovým řízením, byla mu udělena pokuta a pokud nesouhlasil, byla věc předána Magistrátu města Olomouce. V roce 2006 se na blocích podpis přestupce nevyžadoval, do dokladu se zapsalo číslo občanského nebo řidičského průkazu, osoba se prověřovala lustrací, zda po ní není vyhlášeno pátrání nebo nemá zákaz řízení. Byly to standardní postupy. Svědek k dotazu soudu na prokázání spáchání přestupku a souhlasu žalobce uvedl, že se s tím nikdy nesetkal, že by byl nařčen, není důvod, proč by sám platil pokutu, věc byla projednána a sepsána standardně.

[17] Zástupkyně žalobce z opatrnosti navrhla žalobcův výslech a dále navrhla důkaz jinými bloky s podpisem přestupce k důkazu tehdejší praxe, které předložila k důkazu – soud tento důkaz provedl. Dále navrhla dotaz na žalovanou, kdy došlo ke skartaci bloku.

[18] Ve vyjádření ze dne 8. 11. 2012 žalobce uvedl, že na blocích vydávaných v roce 2007 a 2008 podpis přestupců byl, i když podpis v té době nebyl obligatorní náležitostí bloku. Takto byl podpůrně vyjádřen souhlas přestupců s projednáním přestupku v blokovém řízení. Nadto stornování bloku je v praxi žalované poměrně náročnou zejména administrativní záležitostí, která mj. vyžaduje souhlas nadřízeného zaměstnance a sepsání několika úředních záznamů. Z praxe byly známy případy, kdy po vypsání bloku policistou přestupce s pokutou nesouhlasil a proto policisté uložili tuto pokutu posléze jinému přestupci namísto storna, přestupci vydali díl B bloku a finanční prostředky odevzdané na konci dne souhlasily, neodpovídaly „jen“ identifikace osob. Do doby zápisů bodů do evidence řidičů toto jednání bylo neškodné. Proto je v souzené věci nepochopitelné, proč bylo v průběhu soudního řízení skartováno napadené rozhodnutí. Žalobce odkázal na principy správního trestání a závěry ESLP, rozsudek NSS č. j. 5 As 39/2010 a rezoluci Výboru ministrů RE 77/31 o ochraně jednotlivců ve vztahu k aktům správy a na to, že důkazní břemeno spočívá výhradně na správním orgánu a na to, že podle NSS musí být poskytnuta adekvátní možnost obrany i přestupcům v blokovém řízení, neboť přičitatelnost spáchaného přestupku má další důsledky. Proto je na správním orgánu, aby prokázal v soudním řízení souhlas žalobce s přestupkem a jeho projednáním v blokovém řízení a to, že žalobce pokutu zaplatil. Jinak je třeba uplatnit zásadu *in dubio pro reo*. O zaplacení pokuty nelze uvažovat z jakési evidence zaplacených pokut a s ohledem na marginální částku pokuty se lze domnívat, že by policista chybějící částku mohl doplnit. O úhradě pokuty žádný doklad neexistuje. Obligatorní náležitostí blokového řízení je souhlas přestupce, který musí být zřejmý, jasně vyjádřený a nelze na něj usuzovat z nějaké evidence, na jejíž pořízení nemohl mít žalobce žádný vliv a která nemá potřebnou vypovídající hodnotu. Policejní orgán je profesionál a pokud neobdržel nepochybným způsobem souhlas žalobce, nelze to

klást k žalobcově tíži. Negativní skutečnost v soudním řízení žalobce prokázat nemůže, což plyne z logiky věci. Právní názor žalobce podporují rozsudky NSS sp.zn. 8 As 68/2010, 8 As 75/2010 a 9 As 25/2010.

[19] Soud si vyžádal od Magistrátu města Olomouce, Ministerstva vnitra a Ministerstva dopravy údaj o tom, zda a kdy žalobce nahlížel do své evidenční karty (přímo či prostřednictvím CzechPoint). Z úřední činnosti bylo soudu známo, že Česká pošta nezaznamenává údaje o nahlížení do evidence řidičů (spis zn. 76A 12/2011). Z odpovědi Magistrátu města Olomouce soud zjistil, že žalobce požádal o výpis bodového hodnocení dne 3. 11. 2010 a dne 6. 12. 2010 převzal kopie celého správního spisu včetně výpisu bodového hodnocení. Přestupek ze dne 2. 10. 2006 žalobce napadl až v řízení o námitkách dne 2. 3. 2011. Dne 20. 11. 2012 doplnil dotazovaný magistrát, že součástí jejich správního spisu je blok na pokutu ze dne 2. 10. 2006 a s touto částí spisu dosud nebyl žalobce seznámen. Kopie bloku byla doložena do správního spisu osobně zástupkyní žalobce dne 16. 6. 2011. Ministerstvo dopravy na shora uvedený dotaz nereagovalo do vydání rozsudku vůbec. Žalovaná odpověděla zjevně na dotaz adresovaný Ministerstvu vnitra s tím, že vlastníkem systému je Ministerstvo dopravy.

[20] Při jednání soudu dne 21. 11. 2012 vzal po poučení žalobce zpět návrh na svůj výslech a žádné další návrhy na dokazování účastníci již neměli. Proto soud další důkazy již neprováděl.

[21] Soudu je známo z úřední činnosti (věc sp.zn. 76A 24/2011, přezkum bloku na pokutu), že v závazném pokynu policejního prezidenta č. 140 ze dne 29. 12. 2005 je mj. stanovena skartační lhůta pro pokutové bloky v délce 3 roky (čl. 3 odst. 5), resp. 5 let u znehodnocených pokutových bloků, které přestupci neuhradili (čl. 3 odst. 6). Podle čl. 5 odst. 1 na zadní stranu dílu „A“ uvede policista rodné číslo přestupce, příp. způsob, jakým byla totožnost zjištěna při nepředložení dokladu totožnosti. Jako potvrzení o zaplacení oddělí policista díl „B“ pokutového bloku, který vydá přestupci. Totéž platí pro pokuty na místě nezaplacené podle čl. 5 odst. 2 pokynu. Podle čl. 5 odst. 3 před předáním dílu „B“ bloku na pokutu na místě nezaplacenou policista nechá přestupci podepsat díl „A“ bloku. Podle čl. 7 odst. 4 vybrané finanční prostředky policista předává pověřenému pracovníkovi, který je odvádí k vyúčtování určenému pracovníkovi nebo je odvede celnímu úřadu a doklad o platbě předá určenému pracovníkovi. Podle čl. 7 odst. 5 se doklady o odvodu částek vybraných na pokutách zakládají v dokumentaci k evidenčnímu číslu pokutových bloků.

[22] Ve věci sp. zn. 76A 24/2011 dne 26. 9. 2011 proběhlo dokazování, při kterém bylo zjištěno, že všechny vybrané prostředky na pokutách v blokových řízeních byly shromážděny a pokud přesáhly částku 5.000 Kč, byly bloky vyúčtovány a částka 5.000 Kč anebo její násobek odevzdána. Jinými slovy, vybraná pokuta nebyla samostatně předána a vyúčtována dalšímu pracovníkovi tak, aby bylo možno její cestu dohledat, ale všechny vybrané pokuty byly soustředěny hromadně.

[23] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[24] Podle § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 12. 2006, *přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je*

ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Podle § 84 odst. 2 téhož zákona proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.

[25] Ve věci jde o správní trestání, které je ovládáno přísnějšími principy než běžné správní řízení a zejména než řízení o žádostech. V první řadě je třeba zdůraznit, že spáchání přestupku, stejně jako splnění zákonných náležitostí bloku a blokového řízení, prokazuje správní orgán. Zásada materiální pravdy hraje ve správním trestání klíčovou roli. Pokud nelze bez důvodných pochybností zjistit skutečný stav věci, od trestání se upustí v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Přestupky v dopravě jsou specifické tím, že jejich zjištění má za následek odečet bodů v evidenci řidičů, což může pro řidiče mít nezanedbatelný nebo značný význam.

[26] Přezkoumávání rozhodnutí vydaných v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích není výslovně ve správním soudnictví vyloučeno zákonem. Praxe správních soudů je jednotná v právním názoru, že tam, kde byly splněny podmínky blokového řízení, včetně souhlasu žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení, rozhodnutí v tomto řízení vydaná se neprezkoumávají. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003-46, č. 505/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, *pokud soudní řád správní označuje za nepřipustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a minori ad maius) musí být nepřipustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání.* Na plné znění všech zde citovaných rozsudků zdejší soud z důvodu stručnosti pouze odkazuje a vyjímá z nich do svého rozhodnutí toliko jádra právních názorů.

[27] O přezkumu rozhodnutí vydaných v důsledku souhlasu účastníka řízení nebylo sporu. To však neznamená, že rozhodnutí o přestupku vydané v blokovém řízení je neprezkoumatelné vždy. K tomu se rovněž vyjádřila judikatura - např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu 12. 8. 2010, č. j. 9As 25/2010-44, splnění podmínek blokového řízení nelze posuzovat formálně poukazem na existenci bloku, pokud je souhlas účastníka s blokovým řízením v žalobě rozporován a žalobce namítá, že přestupek nespáchal.

[28] Tento názor podporující přezkum v obdobných případech dále podporuje usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 1As 21/2010-47, o postoupení věci rozšířenému senátu, jenž do vydání tohoto rozsudku zdejším soudem podle www.nssoud.cz ve věci nerozhodl.

[29] K okamžiku vydání rozhodnutí v blokovém řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8As 68/2010-81, č. 2264/2011 Sb. NSS, podle kterého *„rozhodnutí v blokovém řízení (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku.“*

[30] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 7As 100/2010-46, byla postoupena rozšířenému senátu otázka, *zda se v případě žalob, jejichž jediným důvodem je tvrzená nicotnost napadeného rozhodnutí, uplatní*

obecná ustanovení § 72 s. ř. s. o žalobních lhůtách v tom smyslu, že by bylo možno tuto žalobu podat pouze ve dvouměsíční lhůtě počítané od doručení aktu či zdánlivého aktu, jenž je napaden pro tvrzenou nicotnost, nebo ve dvouměsíční lhůtě od doručení rozhodnutí správního orgánu ve věci vyslovení nicotnosti vydaného v řízení podle § 77 odst. 1 věty druhé a § 78 správního řádu.

[31] Pro stručnost zdejší soud odkazuje na toto rozhodnutí a k souzené věci dodává, že v usnesení byl vysloven *obiter dictum názor*, že vzhledem k zásadním negativním důsledkům pro jednotlivce, které rozhodnutí v blokovém řízení může mít, zejména v případě dopravních přestupků, za které se udělují body podle § 123a a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7As 83/2010-53, www.nssoud.cz), má za to, že ve věci rozhodnutí vydaných v blokovém řízení by měla existovat možnost nápravy jejich nezákonnosti i v případech, že nejde o jejich nicotnost, přinejmenším tehdy, nebyly-li splněny zákonné podmínky pro jejich vydání. Ostatně podobné důvody vedly první senát Nejvyššího správního soudu k předložení jím projednávané věci, vedené pod sp. zn. 1As 21/2010, rozšířenému senátu (viz usnesení ze dne 22. 9. 2010, č. j. 1As 21/2010-47, www.nssoud.cz), v níž jde o otázku přípustnosti obnovy řízení ve věci přestupku postiženého v blokovém řízení.

[32] K žalobcem namítané nicotnosti si soud položil dvě otázky: pokud nebyla žalovaná oprávněna vydat napadený blok, zda se jednalo o nicotnost, ke které musí přihlížet z úřední povinnosti (podle § 76 odst. 2 s. ř. s.) anebo jde o nezákonnost, ke které přihlíží buď jen k námitce žalobce v souladu s dispoziční zásadou anebo z úřední povinnosti, protože tato vada má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a spadá do okruhu *ex offio* přezkoumávaných vad v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. včetně konkrétních případů, ke kterým dospěly správní soudy a které se odrazily v judikatuře.

[33] Pokud jde o nicotnost, jako klíčová pro další úvahy shledal zdejší soud dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6A 76/2001-96 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde uvedené lze nalézt na www.nssoud.cz) nicotnost je tak intenzívní vadou rozhodnutí, že jej nelze vůbec za rozhodnutí považovat. Pro stručnost soud odkazuje na jeho plné odůvodnění.

[34] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3As 1/2009-171, č. 2475/2012 Sb. NSS, nedostatek právního podkladu jako důvod nicotnosti je uváděn pouze některými autory či zdroji tam citovaných.

[35] Spornou otázkou v souzené věci bylo to, zda žalobce dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a zda v návaznosti na splnění dalších zákonných podmínek byla žalovaná napadené rozhodnutí oprávněna vydat.

[36] Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že pokutový blok nebyl žalobcem podepsán.

[37] Dalším dokazováním soud zjišťoval, zda je možné prokázat naplnění podmínek vydání bloku, tj. zda byl přestupek spolehlivě zjištěn, nestačila domluva a žalobce byl ochoten pokutu zaplatit.

[38] Soud konstatuje, že důvěryhodnost výpovědi svědka nebyla ničím v průběhu dokazování podlomena, čili nebylo tu žádné tvrzení žalobce potvrzené provedeným dokazováním. Přesto jeho výpověď nevnesla světlo do přezkoumávané věci.

[39] Další důkazy (zejména navržené žalobcem při jednání – viz bod 17), soud již neprováděl vzhledem k důvodům uvedeným v rozsudku a proto, že za dané procesní situace by nepřinesly pro věc významné důkazy.

[40] Soud shrnuje, že zde na základě provedeného dokazování stojí dvě verze příběhu neboli souhrn tvrzení a ani jednu z verzí nelze dostatečně a bez vážnějších pochybností za dané procesní situace v souzené věci prokázat.

[41] Provedeným dokazováním nebylo postaveno najisto ani prokázáno s dostatečnou mírou jistoty byť i nepřímými důkazy, že žalobce dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a ani to, že přestupek spáchal a byl ochoten pokutu zaplatit. Žalovaná své tvrzení, že pokuta byla uhrazena, neprokázala, jediným důkazem byla výpověď svědka, který však odpovídal obecně a na věc si již vůbec nepamatoval.

[42] Provedeným dokazováním výpisem z knihy cenností žalované z roku 2006 soud zjistil, že všechny vybrané prostředky na pokutách v blokových řízeních byly shromážděny a pokud přesáhly částku 5.000 Kč, byly bloky vyúčtovány a částka 5.000 Kč anebo její násobek odevzdána. Jinými slovy, vybraná pokuta nebyla samostatně předána a vyúčtována dalšímu pracovníku tak, aby bylo možno její individuální cestu dohledat, ale všechny vybrané pokuty byly soustředěny hromadně. Vybrané peněžní prostředky žalovaná evidovala nikoli jednotlivě a konkrétně k přijaté pokutě, ale hromadně a proto nebylo možné zjistit, zda pokuta v souzené věci byla zaplacená, a to žalobcem.

[43] Verzi žalované podpořila nepřímo vyjádření správních orgánů o tom, že občanský průkaz uvedený na bloku nebyl hlášen nikdy jako ztracený či odcizený. Sdělení o provozovateli motorového vozidla registrační značky uvedené na bloku nepřineslo ve věci relevantní důkaz pro podporu verze některého z účastníků sporu.

[44] Skartace bloku neměla na dokazování v souzené věci žádný vliv s ohledem na to, že žalobce a žalovaná nerozporovali obsah napadeného rozhodnutí.

[45] Návrh žalované na důkaz výpisem z evidence řidičů k prokázání toho, že šest z osmi přestupků žalobce se týká nepoužití bezpečnostních pásů, soud neprováděl, protože žalovaná na tomto důkazu již netrvala a nadto by tento důkaz nemohl zejména v kontextu souzené věci prokázat spáchání přestupku a především souhlas s jeho projednáním v blokovém řízení.

[46] K souhlasu účastníků řízení s projednáním přestupku v blokovém řízení lze odkázat na kopie bloků dodané k důkazu žalobcem, že i v době, kdy interní

předpisy Policie ČR neukládaly obstarávat podpis účastníka blokového řízení na blok, právě tento podpis byl jednoznačným důkazem souhlasu stanoveného zákonem pro projednání přestupku v blokovém řízení.

[47] Podstatné pro přezkum v souzené věci bylo, zda žalobce dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Vzhledem k výše uvedenému je odpověď na položenou otázku záporná, souhlas žalobce v soudním řízení správním prokázán nebyl. To otevřelo cestu jak přezkoumání napadeného rozhodnutí, tak současně dovedlo soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť souhlas žalobce prokázat nelze a prokázán nebyl. Soud se v této věci ztotožnil i s právním názorem podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č.j. 8 As 68/2010-81, č. 2264/2011 Sb. NSS, podle kterého *rozhodnutí v blokovém řízení (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku.*

[48] V souzené věci nicotnost napadeného rozhodnutí zdejší soud neshledal, neboť se v ní nejednalo o natolik intenzivní vadu, která by k ní vedla. Přestupek, o který se v souzené věci jedná, byla žalovaná oprávněna v souladu s § 86 zákona o přestupcích ve znění účinném k 2. 10. 2006 projednat v blokovém řízení, nejde proto o stejnou situaci, jaká je popsána v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 7As 100/2010-46.

[49] Pro úplnost zdejší soud dodává, že zásada materiální pravdy a z ní plynoucí požadavky kladené na správní trestání jsou zdůrazňovány i v judikatuře netýkající se blokového řízení. K tomu soud přihlédl i v souzené věci. V případech, kdy jde o zjištění přestupku, jehož spáchání se prokazuje důkazy toliko svědeckými výpověďmi – např. policistů - na základě toho, co viděli (držení záznamového zařízení, nepoužití bezpečnostních pásů), je klíčové prokázání přestupku tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Svědecká výpověď je použitelná jako důkaz jen tehdy, když je důvěryhodná. Pokud nejsou pochybnosti o důvěryhodnosti výpovědí, i v tomto případě nepostačuje pouhé zhlédnutí skutku policisty, pokud tyto a/nebo jiné důkazy k prokázání spáchání přestupku nejsou dostačující a použije se zde zásada *in dubio pro reo*. Zde odkazuje soud na svou judikaturu, především rozsudky sp. zn. 76A 19/2010, 76A 21/2011, 76A 25/2011 a v nich odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 8As 100/2011-70, v návaznosti na rozsudky téhož soudu ze dnů 17. 6. 2011, č. j. 7As 83/2010-63, a 22. 7. 2011, č. j. 7As 102/2010-86.

[50] Soud konstatuje, že za dané procesní situace, popsané shora, která není běžná a je specifická, nemůže být dána ve správním trestání v blokovém řízení při nesplnění jeho zákonných podmínek, resp. při neprokazatelnosti jejich splnění, osobám, uznaným vinnými ze spáchání přestupku menší ochrana než těm, kteří byli uznáni vinnými ze spáchání přestupku v běžném správním nezkráceném řízení. Právo nemá být ani všemocné, ani bezmocné (srov. příspěvek JUDr. Karla Čermáka in Osobnost soudce vnějším pohledem, záznam z konference pořádané Soudcovskou unií. Časopis Soudce 10-11/2012, str. 34).

[51] Soud také rozhodoval s ohledem na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5As 39/2010-76, podle kterého neexistuje u přestupků institut obdobný zahlazení a k tomu je třeba přihlížet.

[52] Soud dodává, že při celkovém hodnocení věci byl veden i povinností ústavně-konformního výkladu a zohlednil právo žalobce na spravedlivý proces se všemi jeho součástmi (blíže viz MOLEK, P. *Právo na spravedlivý proces*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012, 576 s.).

[53] Závěrem soud konstatuje, že provedeným řízením nebylo prokázáno, že žalobce dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem soudu o tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nelze prokázat poskytnutí souhlasu žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení.

[54] Úspěšnému žalobci soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. náhrada nákladů řízení podle § 57 odst. 1 s. ř. s. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a odměně za zastupování za čtyři úkony právní služby podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v částce 4 x 2.100 Kč a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 4 x 300 Kč. Ostatních nákladů se žalobce výslovně vzdal. Podle § 57 odst. 2 s. ř. s. patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad, tzn. 20 % z částky 9.600 Kč, tj. 1.920 Kč, celkem s náhradou za soudní poplatek 13.520 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně